

Druhé impérium

Knihovnička Perry Rhodan 163

Přeložil Jaroslav Kuťák

Deset kilometrů je pěkná dálka, když má člověk jít po svých. Sto kilometrů hraničí s nepředstavitelnou dálkou, pokud je Člověk zvyklý na auto a pesky si dojde nanejvýš do nejbližší hospody. O tisíci kilometrů pak raději pomlčme. Dokonce i v autě je to pak značně namáhavé. Deset tisíc kilometrů letadlem je jako čtvrtina cesty kolem světa nebo desetina cesty na Měsíc.

Až na hranici naší sluneční soustavy to je pět miliard kilometrů a jedna z nejbližších hvězd - Sírius - je už vzdálena devět světelných let. Světlo, které za vteřinu obletí zhruba desetkrát Zemi nebo se dostane na Měsíc, potřebuje devět let, aby dospělo k Síriu. V takových souvislostech už člověk zapomíná na kilometry.

Pět tisíc lodí pozemské vesmírné flotily se nacházelo mimo centrum Galaxie. Jejich vzdálenost od Země představovala přesně 590 964 bilionů kilometrů, což v přepočtu dělá 62 000 světelných let.

Vlajkovou lodí byl ERIC MANDLI, kulovitý křižník o průměru půldruhého kilometru. Jeho velitel, Epsaleran plukovník Kors Dantur, se na loď hodil. Vypadal proti ostatním lidem jako kolos. Narodil se na planetě o gravitaci více než dvou g a vážil několik centů. Živé připomínal Jefeho Claudrina, který po dlouhá desetiletí velel Rhodanovým vlajkovým lodím.

Pět tisíc lodí se vznášelo ve vesmíru. Vyčkávaly, čekaly na boj. Stačil jediný rozkaz a proměnily se v útočící mašinerii.

Rozkaz však nebyl vydán. Zatím ne.

Pěny Rhodan, Reginald Bull ani Atlan se ještě nevrátili na palubu ERICA MANOLIHO.

Společně s týmem vědců a specialistů prozkoumávali cizí vesmírnou loď, která jim přivezla prvního červouna, ochotného s nimi komunikovat.

Pokřtili ho na „Petříka“, což byla při červounových obřích rozměrech značná ironie, a později jeho jméno ještě dále zdrobnilo. „Petříček“ totiž měřil zhruba dvacet metrů do délky a byl tři metry široký. Měl kulatou hlavu o průměru pěti metrů a při dobré náladě překonal jediným skokem sto metrů. Kromě toho byl schopen vrhat z tlamy energetické blesky.

Momentálně to však neměl v úmyslu. Seznámil se s Pozemšťany a líbili se mu. Líbili se mu více než ti, kteří mu dosud vládli - tajemné bytosti, žijící kdesi v hlubinách vesmíru - avšak ne daleko od momentálního stanoviště pozemské flotily.

I Kors Dantur se v duchu zabýval Petříčkem a jeho pány. Pokud jde o červouny, lidé s nimi dosud měli jenom špatné zkušenosti. Totéž se týkalo i jejich vládců, o kterých by se lidé měli brzy dozvědět podstatně víc, protože jejich flotila plula

osm světelných let od flotily Pozemšťanů. Blížila se a nezdálo se, že by se hodlala vyhnout. Ukořistěná loď těchto Neznámých připomínala asymetrickou loď Posbiů, protože i ona připomínala gigantické abstraktní dílo. Byla pokryta vrstvou molkexu, neproniknutelnou ani při ostřelování transformačními děly nejvyššího kalibru. Pohonné konvertory měla poškozené. Poloviční rychlostí světla padala vesmírem a řítila se proti vzdálené sluneční soustavě.

A přesně z této soustavy přilétala flotila Neznámých.

Taková byla situace.

Plukovník Kors Dantur sebou trhl, když zabzučel telekom.

Byl to Rhodan. Mluvil z ukořistěné lodi.

„Musíte nás vzít zpátky na palubu, plukovníku. Vaše vzdálenost?“

„Půldruhého milionu kilometrů za vámi, pane. Přistávací manévr?“

„Plastikovým tunelem. Přizpůsobte rychlost MANOLIHO naší rychlosti.“

„A co Červoun? Přiletí s vámi?“

„A co jste si myslel? Nechci ho vystavovat nebezpečí. V očích svých pánuje zrádcem." Dantur přikývl a vydal důstojníkům instrukce.

„Přiletíme, pane. Za třicet minut budeme připraveni k převzetí. Doufejme, že se nám ta potvora vejde do tunelu."

Rhodan se pobaveně zasmál. „Bez starosti, Petříček ho ani nebude potřebovat!"

Plukovník tomu sice nerozuměl, ale nechtěl se blamovat novými otázkami. Rhodan musel vědět, co dělá, Koneckonců to byl on, kdo si s Červounem povídal.

Červouni měli organický rádiový mozek. Dokázali přijímat a vysílat vlny a impulzy všeho druhu. Dorozumění mezi Petříčkem a Rhodanem bylo jednoduché. Impulzy byly překlá-

dány pomocí symbolového translátoru do interkosma. Obecně vzato byl Červoun sice inteligentní a schopný, ale nedokázal například používat nástroje. Červouni nebyli schopni žádné výroby a vyžívali se v teoretizování.

„Půjdeš na velkou loď, Petříčku," řekl Rhodan Červounovi, když se MANOLI připojil těsně k molkexové lodi a stejnou rychlostí padal vesmírem. „Jak dlouho vydržíš ve vakuu?"

„Nevím přesně, ale jistě dost dlouho na to, abych mohl přestoupit na jinou loď. Moje vzpomínky..."

Bylo překvapivé, na co všechno si Petříček uměl vzpomenout. Muselo se jednat o specifický druh paměti, protože si pamatoval i zkušenosti předchozích generací červounů.

Zatímco si Rhodan povídal s Petříčkem, Allan stál stranou a pozoroval obří vesmírnou příšeru a malého člověka vedle ní. Jak velmi se lidstvo za poslední staletí změnilo!

„Půjdeš napřed, my tě pak budeme následovat, Petříčku. Počkej na mě, mohlo by se ti stát, že v některé naší chodbě uvízneš. Naše lodě nejsou na tvou velikost stavené,"

Rhodan měl v jednu chvíli dojem, že se Červoun směje. Obrátil se k mužům u hlavního výstupu a dal pokyn. Uzavřeli helmy skafandrů a hlavní výstup z lodi se otevíral. Z okolního vesmíru nebylo nic vidět, protože přímo za výstupem se ve vzdálenosti padesáti metrů rozprostíral bok MANOLIHO s otevřeným nákladovým hangárem.

Rhodan stiskl tlačítko na náramkové vysílače. „Poslouchejte, Danture! Plastikový tunel nepotřebujeme. Přijďme normální cestou."

Petříček se opatrně připlazil k okraji výstupu. Velikýma očima si prohlédl cíl a pak řekl:

„Přeskočím velké vzdálenosti, ale teď necítím váhu."

„Aha... A dokážeš to? Nemáš nějaké další potíže?"

„Žádné velké. Je to všechno tak zvláštní! Můj zájem se tla-

čí ven, jako by mě chtěl opustit... Nevím jak to mám říct. Je to těžké. Dlouho to nepůjde..."

• „Skoč!"

Červoun se přikrčil a odrazil.

Jako torpédo přelétl padesátimetrovou propast mezi loděmi a vklouzl do vstupu lodi MANOLI. Tam sklouzl po podlaze, zastavil se a ohlédl. Reginald Bull v té chvíli vzdychl: „To jsou věci, to jsou věci... Todle až budu vyprávět na Zemi, tak mi to nikdo nikdy neuvěří..."

„Už jsme viděli podivuhodnější věci," mírnil ho Rhodan. „Tak honem, pospěšme si, Bully! Nikdo netuší, jak dlouho Červoun vydrží ve vakuu."

O pět minut později zůstali na palubě poškozené molkexové lodi už jenom vědci. Dál se poloviční rychlostí světla propadala vesmírem, ale Rhodan se jí ještě nevzdával, protože představovala jedinou možnost jak studovat vymoženosti neznámé civilizace. Bez informací by se Pozemšťané nemohli Neznámým postavit.

Vstup MANOLIHO se uzavřel a do přetlakové komory začal proudit vzduch. Petříček jako by se trochu zmenšil, když se zvýšil tlak, ale tvrdil, že se cítí dobře. Oči mu zvědavě klouzaly po hangáru.

Tak tohle jsou ti Pozemšťané, říkal si v duchu a postupně se zbavoval pochyb. Mají velké lodě, větší než moji vládcí, ale jsou také tak silní? Zvítězí, pokud dojde k boji? Dal jsem se k nim a proto jsou nyní mým osudem. Ke svému národu se nemohu vrátit, stejně jako se nemohu vrátit k mým pánům. Jsem zrádce... Ale může být zrádcem ten, kdo se vymanil z otroctví? Jednoho dne se dozvím všechno - pokud ještě budu žít. To bude záviset na Pozemšťanech a jejich přátelích.

Rhodan jeho úvahy přerušil. „Problémy, Petříčku?“

„Ne. Cítím se dobře. Smím si prohlédnout vaši loď?“

„Musíš! Tví vládcí už jsou blízko. Víš toho o nich víc než my. Snad nám pomůžeš...

Mimochodem, jak jsi zvládl vakuum?“

„Zastínil jsem dýchací orgány. Citlivé buňky a organickou hmotu jsem schoval za zpevněnou, aby se nepoškodily. Je to docela jednoduché, když se to umí.“

Rhodan pokýval hlavou. Červouni byli sice oškliví, ale patřili k nejdokonalejším bytostem vesmíru.

Plukovník Dantur hlásil, že se situace mezitím změnila. Flotila Neznámých udržovala odstup, nepřibližovala se ani se nevzdalovala. Přesto se k nim Pozemšťané přibližovali, protože se přizpůsobili rychlosti havarované molkexové lodi. K Rhodanovi přistoupil jeden z vědců.

Jmenoval se Anders Nielson. Řekl: „Je-li červoun odkázán sám na sebe, pak je to jenom zvíře. Skvělá inteligence mu není k ničemu, protože mu chybí organické nástroje, pomocí kterých by převedl myšlení v čin. Červouni nedokáží vybudovat technickou civilizaci. Jejich vládcí však očividně ano. Jakmile se s červouny spojili, rázem představovali téměř neporazitelnou sílu. Červouni přemýšlejí a jejich vládcí jednají.“

Rhodan na něj zkoumavě pohlédl. Na čele mu vyvstala kolmá vráska.

„Jste o tom přesvědčen, Nielson?“

„Jistě, pane. Podívejte: svůj život jsem zasvětil průzkumu mimozemských existencí života a stal jsem se v tomto oboru při vsí skromnosti skutečnou kapacitou.“

Zabýval jsem se psychologíí neznámých inteligencí a často jsem dospěl k neuvěřitelným výsledkům, které se později ukázaly jako správné.“

Rhodan pomalu přikyvoval.

„Jisté, Nielson. Možná máte pravdu. Promluvíme si pozdě-

ji, teď musíme Petříčkovi ukázat loď - pokud nám jeho vládcí dají ještě nějaký čas.“

Petříček neskryval, že je mohutnými rozměry bojového křižníku značně překvapen, ale pak náhle řekl: „Zbraně! Musím vidět zbraně!“

Nebylo snadné dopravovat ho z jednoho sektoru do druhého, protože chodby a výtahy nebyly vypočítány na jeho velikost, ale šlo to. S určitou snahou se s ním pracovali až do zbrojní centrály.

Rhodan s Allanem mu vysvětlili palebné systémy a prokázali mu tím důvěru, kterou k němu chovali. Červoun všechno velmi rychle chápal.

„Máte výborné zbraně,“ přiznával. „Především transformační děla jsou jedinečná. Nejsilnější ze všech zbraní, co znám. Ale nebudou vám k ničemu, pokud je protivníkův pancíř silnější.“

Jaký je pancíř vaší lodi?“

Petříček měl na mysli molkexový potah lodí svých vládců. Pokud by Pozemšťané měli něco podobného, byli by neporazitelní.

„Jak jste silní?“ zopakoval otázku, když nedostával odpověď. „Jak nazýváte ten pancíř?“

Molkex? Dobrá, zůstaneme u toho. Máte ho také? Nebo něco stejně dobrého?“

Rhodan odpověděl: „Naše pancéřování je ze slitin kovu. Je to stejný materiál, ze kterého jsou zbraně a nástroje. Většinou arkonit.“

„Ten není tak odolný jako molkex. Proto budete muset uprchnout. Mí vládci vás zničí, protože i oni mají zbraně, silné zbraně. Možná ne tak silné jako jsou ty vaše, ale přesto to jsou nebezpečné zbraně. Ale jejich pancíře jsou tak silné, že je neprolomíte. Nemůžete jim ublížit." Rhodan přikývl. Tohle moc dobře věděl. Jeho nejzávažněj-

si problém zněl: je potřeba najít metodu, pomocí které bude možné zničit molkex.

Navázal spojení s palubou ukořistěné lodi.

„Jak jste daleko, Karntner?"

Karntner byl fyzik a šéf skupiny vědců.

„Zneškodnili jsme všechny obranné roboty, pane. Myslíme, že jsme žádného nepřehlédli. Ted' bychom potřebovali čas a klid na práci, pane. Je to tu všechno tak cizí. . ."

„Proto se ptám. Myslíte, že by bylo možné naložit ukořistěnou loď na tendr a odvézt ji?"

„Proč ne, pane? Sám jsem vám to už chtěl navrhnout."

„Výborně. Takže zůstaňte na palubě, dokud nepřijdou nové instrukce. Posílám vám tendr."

Pak se obrátil na Allana; „Převezmeš to?"

Arkonidan přikývl, přívětivě se usmál na Petříčka a zmizel směrem k velínu.

Ale Rhodan ještě nebyl hotov. Bullymu řekl: „Ty se postaráš o flotilu. Já budu s Manolim pozorovat manévry tendru a postarám se, aby vše proběhlo v pořádku. Ty mi budeš krýt záda a zodpovídáš mi za to, aby nás červounovi vládci nepřekvapili. . ."

Potom se obrátil: „Odvedeme tě do tvé prozatímní kajuty, Petříčku. Jedná se o nákladní prostor, který jsme k tomuto účelu vyklidili. Nevím co nás Čeká, ale nechci, aby ses dostal do ohrožení. Zůstaň pak tedy ve své místnosti. Pokud bych tě potřeboval, ozvu se. Můžeš mě celou dobu slyšet přes symbolový transformer, abych věděl, co se děje."

Major Bergier, velitel flotilového tendru T-35, spatřil na monitoru Atlanovu tvář. Nebyl nijak překvapen, protože Atlan se ohlásil předem.

„Majore, tady jsou vaše instrukce: budete sledovat ukořistěnou loď a pokusíte se ji vzít na palubu. Nesmíte ji přitom ještě více poškodit. Převezmete i naše vědce, kteří se nacházejí na palubě. Budete je poslouchat. Někjaké otázky?"

„Žádné, pane!"

Tendr měl podobu obří plovoucí plošiny o délce jednoho tisíce metrů a šířce šesti set metrů. Pohonné agregáty byly zabudovány přímo v plošině. Jenom vepředu se mírně klenula nástavba velínu s posádkou.

Ukořistěná loď měla do délky pouhých tři sta metrů a snadno se na plošinu vešla. Jakmile ji zachytí tažné paprsky a poutačí pole, bude patřit tendru.

Bergier vydával rozkazy.

Tendr vyplul ze sevření flotily a namířil si to k cizí lodi. Bergier navázal spojení s Karntnerem.

„Víte všechno, doktore? Mám vás vzít na palubu."

„Budeme vám za to vděční, protože se tu už necítíme dobře. Snad bude magnetické ukotvení fungovat. Snad ho ten zatracený molkex nezneutralizuje."

„Bez obav. Máme různé metody. Připravte se na malý náraz."

Rhodan se mezitím pokoušel navázat spojení s neznámými cizinci. Používal k tomu primitivní morseovku, která se i v tomto tisíciletí osvědčila jako nejvhodnější způsob, jak navázat komunikaci s cizinci.

Do toho se znovu ozval Karntner: „Pane, lady na palubě pořád fungují vysílačky. Nikdo je nezapínal, ale pořád běží. Pořád vysílají. Co myslíte, požaduje automatika posily?"

„To je docela dobře možné, doktore. Ale nevšímejte si toho. Opusťte loď, jakmile vás tendr vezme na palubu. Má rozkaz odvézt vás na Zemi. Tam budete pokračovat ve výzkumech.

Musíte se dostat na kloub tomu molkexu."

„Vynasnažíme se," sliboval Karntner a vypnul spojení.

Proti pěti tisícům lodím Pozemšťanů stály tři tisíce lodí Neznámých. Bully to ohlásil Rhodanovi: „Tři tisíce molkexovejch lodí, Perry. Letí poloviční rychlostí světla, ale už zase zrychlují. Míří přímo na nás. Naše flotila je v bojový pohotovosti.“

„Dobře. Budu vyčkávat, jestli se s námi ti cizinci nespojí. Pokud je v nich alespoň stopa dobré vůle, pokusí se o to.“

„Já na dobrou vůli moc nedám,“ sarkasticky poznamenal Bully. „Ukradli jsme jim červouna. Určitě to považují za násilnej akt a za vměšování do jejich záležitostí. Symbióza mezi nima a červounama je koneckonců jejich největší zbraní. Budou chtít Petříčka zabít, aby nic nevyzradil.“

„Obávám se, že jsi udeřil hřebíček na hlavičku. Příležitostně nám dají lekci. Narazila tu na sebe dvě impéria. Nevíme jak jsou silní, ale nesmíme je podceňovat. Jinak je všechno v pořádku?“

„Flotila čeká,“ lakonicky opáčil Bully.

Rhodan také čekal.

Čekal, jestli mu Neznámí neodpovědí na signály, ale čekal marně. Bylo prokázáno, že cizí civilizace zná lineární pohon, i když v mírně pozměněné podobě. Navíc bylo známo, že jejich spojové signály jsou rychlejší než světlo, že se tedy jedná o hypersignály. Měli technické možnosti jak navázat kontakt, ale neudělali to.

Plukovník Kors Dantur se otočil od přístrojů.

„Pane, tendr je u ukořistěné lodi. Připravuje se.“

Rhodan přikývl. Spojil se s červounem v nákladovém prostoru.

„Petříčku, slyšíš mě?“

„Ano.“

„Lod', ze které jsme si tě vyzvedli, vysílá. Co to může znamenat?“

„Nevím, ale možná naváděcí signály.“

„Tví vládci nevědí, kde ta loď je?“

„Nevědí to přesně, řekl bych. Každopádně tě ještě jednou varuju! Uprchni! Nemáte šanci.“

Lodě mých pánů jsou silnější, protože mají molkexový pancíř.“

„Petříčku, ale tys mi ještě neřekl všechno! Copak mi nedůvěřuješ? Ty přece víš jak zničit molkex. Musíš to vědět, protože molkex vzniká vylučováním vašich dětí kovobylek. Molkex patří vám, takže ho musíte znát. Musíte vědět, jak se jím dá proniknout. Musíte nám to prozradit, protože jinak jsme ztraceni nejen my, ale i ty.“

„A ty mi musíš věřit, že to nevím. Já před tebou nic nezamlčuju. Něco mi říká, abych ti plně důvěřoval. Věříš mi to?“

„Věřím,“ odpověděl Rhodan.

„Dobrá. V tom případě mě bude moc zajímat tvoje mateřská planeta.“

„Ještě tam nejsme,“ připomněl mu Rhodan a vypnul symbolový transformer. „Danture, rád bych měl spojení s lehkým křižníkem AMARILLA, velitel major Prescott.“

O pár vteřin později se na monitoru zjevila kulatá tvář blondáka v uniformě vesmírné flotily.

„Pane?“

„Majore, chci abyste se zúčastnil jisté akce. Posílám vám teleportery Rase Čubaje a Guckyho.“

„Guckyho?“ lekl se Prescott,

„Vy proti němu snad něco máte, majore?“

„Proboha - to ne! Jak bych mohl! Jsem rád, že ho poznám osobně!“

„Jestli budete nebo nebudete rád, na to si ještě počkáte. Čubaj a Gucky ode mne dostanou instrukce a budou vás o všem potřebném informovat. Je to jasné, majore?“

„Ano, pane."

Po poradě s Prescottem Rhodan opustil velín a odebral se do kajuty Rase Čubaje. Nebyl nikterak překvapen, že tam Cucky už čeká. Myšob zase jednou četl jeho myšlenky a zachoval se podle toho.

Rhodan upustil od záměru, že ho za to pokárá a spustil rovnou k věci: „Musíme vědět, s kým máme co do činění. Nikdo neví jak neznámí vypadají. Dosud jsme neměli žádnou možnost jak se s nimi potkat. Neodpovídají na spojové signály. Nezadržitelné se k nim blížíme. Pokud bychom se nyní obrátili a utekli, udělali bychom velkou chybu. Petříček nás před nimi sice varuje, ale já tentokrát nejsem ochoten varováním naslouchat. Musíme se dozvědět jak neznámí vypadají a jak reagují."

„Fajn," hlesl Gucky. „Tak já si skočím na AMARILLU. .." Rhodan pokračoval: „Budu po vás chtít, abyste s lodí pronikli do flotily cizinců, abyste pak vy dva teleportovali na palubu některé z cizích lodí a abyste tam natočili záznam. Musíme mít řeč a vzhled cizinců. Neriskujte, rychle se pak vraťte na AMARILLU. Celkem se tam smíte zdržet nejvýš dvě minuty. A nechci žádné násilí. Pokud někdo začne s násilnými akcemi, my to nebudeme. Je to jasné?"

V následujících minutách se stalo několik věcí najednou.

Major Prescott vyplul ze svazku flotily a blížil se k ERICU MANOLIMU. Regulérní převzetí obou mutantů nebylo nutné, protože teleportovali sami. Hned poté vysvětlovali majoru Prescottovi, co všechno ho čeká.

Tendr se mezitím přiblížil až k molkexové lodi. Doktor Karntner a jeho muži věděli, že přichází rozhodující okamžik. Zničili všechny obranné roboty v útrokách ukořistěné lodi,

takže z této strany jim už nehrozilo žádné nebezpečí. Nyní záleželo hlavně na tom, aby byla celá konstrukce ukotvena na ten dru.

Ukořistěná loď bez ustání vysílala signály. Vysílačka byla sice lokalizována, ale nemohla být zneškodněna. Rhodan vydal instrukce, že se to nesmí.

Major Bergier hlásil: „Naše přístroje registrují mimořádně vysoké dávky záření pětidimenzionálního původu. Víte o tom něco?"

„Tady se může jednat pouze o vyzařování molkexové vrstvy, majore. Tomu nezabráníme.

Očekáváte, že budete mít nějaké potíže?" zeptal se Karntner. _

„Těžko říct, doktore. Tohle záření lidem neškodí, ale možná, že škodí strojům... To však jsou jenom moje domněnky, nic víc."

Sotva se ukořistěná loď dotkla dnem povrchu plošiny tendru, vyjela z tendru mocná ocelová chapadla, která loď bezpečně ukotvila.

„Máme vás," oznamoval major vědcům. „Můžete přejít na palubu tendru"

Karntner to oznámil svým lidem. Už drahnou dobu na tuto informaci čekali a byli připraveni. Jeden za druhým pak ve skafandrech opouštěli nákladní výstup lodi a zastavovali se na plošině tendru, aby se obdivovali hloubkám vesmíru, který je obklopoval.

Na přídi tendru se otevřela kopule a ve sluchátkách uslyšeli majorovu pobídku, aby si pospíšili. Vědci pak vstupovali do kupole. Major Bergier se zdravil s doktorem Karntnerem.

„Vítám vás na palubě, doktore! Jak to vypadá na té lodi?"

„Upřímně řečeno - není to tam dvakrát příjemné. Ta loď je tajemná a děsivá, pokud to tak mohu vyjádřit... Možná že mě

zatím nechápete, ale určitě to pocítíte sám, až dostanete příležitost do ní vstoupit."

„Ale ano, umím si to představit. Podívejte se na přístroje, doktore! Záření je zatraceně silné. Je to kosmické záření, řekl bych. Ztrácí se sice hned do hyperprostoru, ale vedlejší záření nás plně zasahuje. Doufejme..."

Najednou se odmlčel. Zatvářil se zamyšleně. Aniž by si dál všímal Karntnera, navázal spojení s Rhodanem a ohlásil ukončení záchranné akce.

„V pořádku, majore. Ihned přejděte na lineární let. Ukořistěná loď musí být co nejrychleji prohledána a molkex se musí analyzovat. Od doktora Karntnera očekávám během následujících dní zevrubnou zprávu."

„Kurz Země," zopakoval Bergier a počkal, dokud Rhodan nepřeruší spojení. Teprve potom vydal další instrukce posádce.

MANOLI a flotila se ponořily do černoty vesmíru. Tendr zvýšil rychlost a stále rychleji se vzdaloval od ostatních lodí. V okruhu o poloměru několika světelných minut změnil kurz. Krátce předtím, než mělo být dosaženo rychlosti světla, vypadl jeden z konvertorů. Odpálil několik energetických nárazů a dál už se nestalo nic. Rychlost zůstávala konstantní, ale nestačila, aby se tendr dostal do poloprostoru.

Major Bergier se podíval na neforemnou masu nákladu a alarmoval techniky. První kontrola vypadnutého konvertoru jednoznačně říkala, že byl vyřazen z provozu silou neznámého záření.

„To ten molkex," mumlal Karntner. „Záření je silnější než jsme čekali. Dábelská věc..."

„Musíme se s tím nějak vyrovnat," zavrčel zlostně Bergier. „Možná, že by mohlo být dosaženo určité neutralizace, pokud pronikneme do poloprostoru. Tam by mělo být petidimenzio-

nální záření neúčinné... Zkusíme to... Ostatní konvertory musejí dodat víc energie."

Ukázalo se, že to půjde.

T-35 dospěl k přechodné rychlosti a „Kalup" poslal loď do poloprostoru. Neúčinný konvertor okamžitě začal fungovat. Imperiální flotila zmizela z obrazovek. Tendr se řítí ve směru k Zemi.

Téměř ve stejném okamžiku, kdy se Bergierovi podařil útek do poloprostoru a kdy dal Gucky znamení Prescottovi, aby vyrazil, se stalo něco, čeho se Rhodan už delší dobu obával.

Na monitorech hyperzaměřovačů předsunutých lodí se začaly rýsovat formace cizí flotily. Všechny její lodě měly molkexový pancíř a lodě byly prakticky nezasazitelné.

Když pak cizí flotila naraz zmizela z obrazovek, bylo jasné, že se vnořila do poloprostoru, aniž by změnila směr.

Neuplynul prakticky vůbec žádný čas.

Za méně než deset vteřin urazily lodě cizinců osm světelných týdnů vzdálenosti a materializovaly uprostřed formace flotily Pozemšťanů.

Cizinci se nezdržovali navazováním kontaktu.

Rovnou zaútočili.

Bylo štěstím pro Pozemšťany, že díky zvýšené bojové pohotovosti byly zapojeny palubní vysílačky lodí. Tak mohli všichni zúčastnění včas zachytit Rhodanovy rozkazy. Atlan a Bully řídili úhybné manévry, zatímco Rhodan zahajoval protiútok. Majora Prescottova události zaskočily stejně jako Rase Čuba-je a Guckyho.

Nezbylo mnoho času na úvahy.

Gucky ukázal na monitory.

„Támhle - osamělá loď. Stojí stranou a chová se pasivně. Možná-je to pozorovatel. Podíváme se na něj."

Major Prescott přitakal. Teď už byl docela chladný a rozhodný.

„Letím blíž k němu.“

„To nebude nutné," řekl Ras. „Vzdálenost nehraje roli. Jenom se zdržujte nablízku, abychom našli cestu zpátky k vám, Hotovo, Gucky?"

Myšob vzal Afričana za ruku.

„Bude lepší, když zůstaneme při sobě. Máš připravenou kameru?"

„Jo..."

„Takže... Hop!"

A oba materializovali.

Major Prescott počkal, až bude mít Rhodan Čas, a pak mu to oznámil. Dostal instrukci, že má čekat na návrat teleporterů, ať se děje co se děje. A že nesmí ztratit z očí loď, na kterou teleporteři skočili.

V té chvíli ještě nikdo netušil, že teleporteři už na zvolené cizí lodi nejsou, A nikdo netušil ani to, že na její palubu nikdy nedorazili.

Zprvu to bylo stejné jako vždycky.

Prostředí velínu AMARILLY zmizelo Rasi Čubajovi z očí. Setmělo se. Ale každou chvíli se muselo znovu ukázat světlo, protože měl materializovat na palubu cizí lodi.

V dlani cítil Guckyho packu, byl tedy znovu fyzicky přítomen. To znamená, že už materializovali. Ale pořád tam byla

tma. Pod nohama ucítil pevnou zemi. Trochu se chvěla. Oči ' si zvolna zvykaly na tmu, která ustupovala před difúzním šerem.

Nejdříve spatřil Guckyho.

Myšob se nezměnil. Stál vedle něj a naslouchal. I Čubajovi se podle zvuků zdálo, že stojí mezi stovkami mohutných strojů, které pracovaly na nejvyšší obrátky.

Uvnitř nepřátelské lodi to vypadalo divně.

Stáli v krystalicky zformované buňce o průměru několika metrů, dost vysoké na to, aby v ní mohli vzpřímené stát. Úzká chodbička ji spojovala s další buňkou. Nad hlavami se jim vznášelo kulaté světlo, které podle všeho nepodléhalo gravitaci. Svítilo s intenzitou, která teleportery nutila zavírat oči.

„Vypadá to jako malý slunce," hlesl Gucky.

„Všechno je tu divné," dodal Ras. „Kde to jsme?"

„Na lodi cizinců, kde jinde?"

Gucky se pustil Rasovy ruky, aby měl větší volnost pohybu. Vnitřní cit mu říkal, že tady něco nevyšlo, ale nedokázal říct, co to bylo. Dunění strojů sílilo.

„Stěny jsou dokonale hladké," poznamenal temným hlasem Čubaj. „Uvidíme co dál."

„Budeme teleportovat, to je jistější. Drž pevně kameru,"

Podali si ruce a skočili.

Jakmile dematerializovali, zjistili, že se jejich okolí nezměnilo. Ale museli být někde na jiném místě, přestože se znovu ocitli v krystalické buňce se světlem nad hlavou.

Náhle Guckyho něco napadlo.

Nastavil si na průzoru clonu a zahleděl se na svítidlo, které připomínalo slunce. Pak si všiml, že přes to malé slunce přelétl stín. A další. V pravidelných intervalech... Bylo to jako Měsíc, který obíhal kolem Země, jenomže rychlejší. Nebo to bylo něco jako atom a elektrony...

Molkexová hmota byla zbudována ze stejné energie, jakou teleporteři využívali při rematerializaci. K tomu se družily ještě i pětidimenzionální efekty. Výsledkem bylo něco,

čeho si Gucky a Ras zprvu ani nevšimli - složení teleportace souhlasilo, ale velikostní poměry nikoliv. Afričan byl o něco menší než molekula molkexové hmoty a Gucky jako její polovina. To, co svítilo v buňce, bylo jádro. Jádro molkexového atomu.

Krystalická buňka pak byla molekulou.

Ras Čubaj a Gucky se stali součástí molkexové hmoty.

„Musíme hledat dál," řekl Čubaj, který nechápal stejně jako Gucky. „Někde přece musíme na cizince narazit. Přece mi nikdo nebude tvrdit, že se tyhle lodi skládají jenom z buněk a že nejsou obsazené. Slyšíme přece ty stroje!"

Ale nebyly to stroje, co slyšeli. Slyšeli totiž hypervibrace elektronů. Všechno kolem nich vibrovalo, jakkoli to bylo stabilní.

Gucky mávl rukou.

„Myslím, že tu něco nesedí. Mám zvláštní pocit, že vůbec nejsme na lodi. Skok neproběhl normálně, Rasi!"

„Nesmysl!" chabě odporoval Afričan. „Rematerializovali jsme stejně jako vždycky. Nevidím žádný rozdíl."

Skočili ještě dvakrát, vždycky ve směru k centru lodi, ale pořád to bylo stejné...

Teleporteři netušili, jak velice malí byli. V této své velikosti by zoufale zabloudili i ve špendlíkové hlavičce a potřebovali by celé dlouhé hodiny, než by ji obešli.

To však nevěděli.

Přestali teleportovat a zkusili to po svých - od buňky k buňce. Všechny však vypadaly naprosto stejně.

„Jestli do pěti minut nenajdeme nic nového, skáčíme zpátky na AMARILLU," poznamenal rozmrzelý Gucky.

„Proč?"

„Můžeme to zkusit s jinou lodí. Třeba je tohleto nějaká výjimka. Tahle kocábka je divná." Ale Čubaj se nechtěl tak rychle vzdávat. „Vrátím se teprve až uděláme žádané záběry." Gucky pochopil, že nemají proč spěchat. Zatím ještě ne. Hledali dál.

Rhodan o ničem z toho pochopitelně nevěděl.

Imperiální flotila se rozevřela, svazky se uvolňovaly. Všichni velitelé věděli, co mají udělat.

Útok proti nepřátelským jednotkám byl prakticky nesmyslný, s nějakým tím úspěchem mohly počítat nanejvýš posbiiovské fragmentální křižníky. Zahalovaly se do mohutných energetických štítů a odpalovaly dávky z transformačních děl. Jenom postupně se ukazovalo, jak by mohlo být případně možné ničit nepřátelské lodě.

Rhodan pomalu poznával slabiny cizinců. Oznamoval velitelům křižníků: „Molkexový pancíř je nezníčitelný, ale při soustředěné palbě mohou být nepřátelské lodě zatlačeny. Radím úhybné manévry, aby cizinci nemohli zaměřit cíl. Jednotlivé zásahy našim lodím neuškodí, protože cizinci stílejí slabými zbraněmi. Na druhou stranu jsou však i naše nejsilnější zbraně proti molkexové vrstvě slabé. Takže si navzájem neublížíme."

To byla situace, jakou ještě nezažil.

Ve vesmíru zuřila strašlivá bitva. Energetické blesky prořezávaly temnotu, hledaly a nacházely cíle, ale ani jedna jediná loď nebyla zničena. Ani jediný život nepřišel nazmar. Osm tisíc bojových lodí bojovalo ze všech sil, avšak bezvýsledně.

Rhodan pochopil, že se jedná jenom o plýtvání energií. Spojil se s majorem Prescottem.

„Co dělají teleporteři, majore?"

„Skočili na jednu loď cizinců, pane. Asi před deseti minutami. Od té chvíle se mi neozvali. Dotyčnou loď hlídám a neztrácím ji z očí. Drží se stranou a neútočí. Možná to je pozorovací stanice."

„Neztraťte ji," řekl Rhodan a zaváhal. „Teleporteři se měli dávno hlásit zpátky. Tomu nerozumím. Ihned mě informujte, jakmile se objeví."

„Rozkaz, pane."

Když pak o sobě Ras Čubaj a Gucky ani po půl hodině nedali vědět, Rhodan pochopil, že se něco stalo. Cizinci zastavili útok a stahovali se zpátky. Několik posbiovských křižníků je sledovalo a rušilo jejich operace. Jeden z nich, BOX-543, se přičítal až k pozorovací lodi s teleportery na palubě a zahájil palbu. Varování majora Prescottta přišlo příliš pozdě. Posbiové zahájili palbu a vyslali veškerou zbraňovou energii na molkexový povrch cizí lodi. Zprvu se vůbec nic nedělo. Potom se na zádi molkexové lodi krátce zablesklo, ale hned to zase zhaslo.

Buňky molkexové lodi absorbovaly energii.

V jedné z nich byli Čubaj a Gucky.

Pár vteřin předtím se Čubaj s Guckym protlačili do buňky bez ohnivého míče. Afričan udělal několik snímků a kameru si zase zavěsil. Když pak nastavil vnější mikrofon skafandru slaběji, neustálé dunění se dalo lépe vydržet.

„Na tenhle nápad jsme měli přijít dřív," řekl Gucky. „A nemyslíš, že bysme to už mohli nechat být?"

Tentokrát Čubaj souhlasil, protože přikývl, ale v té chvíli dostali oba teleporteři ránu, která je odmrstila proti stěně buňky. Necítili bolest, ale všude kolem nich bylo najednou nesnesitelně jasno, přestože měli stažené clony.

Všechna buněčná slunce se rozzářila do neuvěřitelného jasů. Dunění a vibrace nabíraly na síle. Gucky se podíval pod nohy, aby zjistil, že i pod ním září nekonečné množství malých sluncí.

Napadlo ho, že už jsou možná mrtví...

„Slyšíš mě, Rasi?"

„Co se stalo? Kde to jsme?"

„Řekl bych, že se vznášíme ve vesmíru. Ale kde zůstala flotila? Nemohla přece jen tak zmizet?"

„Možná že jsme zmizeli jenom my a flotila zůstala kde byla."

„Nesmysl! Nebo si snad myslíš, že existuje teleportační skok bez předchozího odhmotnění?"

„Možná," odpověděl Ras Čubaj. „Možná ano. Nevím sice co se děje, ale není to normální. Kde se tu najednou vzala ta spousta sluncí? Proč pořád nejsme na lodi? Byli jsme vůbec na lodi?"

Pluli nicotou. Pluli sami, protože ohnivý míč je najednou vypustily ze svého sevření.

„Vidím jenom hvězdy," zachvěl se Guckymu hlas. „A támhle vepředu je slunce. Padáme přímo do něj. Kdybych aspoň věděl, co se to s námi stalo!"

„Soustava má planety. Pokud nic nepodnikneme, přistaneme ve slunci. Musíme teleportovat..."

Chvíli ještě počkali.

„Ta menší planetka nalevo," řekl Ras Čubaj. „Skočíme jejím směrem. Doufejme, že tím zneutralizujeme pád."

Skok proběhl bez problémů.

Když se opět mohli rozhlédnout, vznášeli se jen několik ti-

sic kilometrů nad povrchem planety a už je přitahovala její gravitace. Další skok je dostal na její povrch.

Ještě z výšky Gucky viděl, že první dojem byl klamný. Planeta byla mnohem větší než čekal. Dokonce o hodně větší. Ještě nikdy předtím tak velikou planetu nespatriil.

Ani tak podivnou.

Mela tak hustou atmosféru, až připomínala vodu. Vznášel se v ní bezpočet svítících objektů, které na sebe narážely a měnily směr. Když některý z nich zasáhl teleportery, pocítili slabý elektrický výboj, který nebyl nepříjemný.

Země pod jejich nohama byla pevná, avšak nerovná.

„Chybí tu gravitace," zamumlal překvapeně Gucky. „Cítíš to?"

Skutečně téměř nic nevážili. Obyčejný lehký odraz stačil, aby se vznesli do velké výšky a urazili velikou vzdálenost. Pak jen pomaličku klesali k zemi. Domnívali se, že za tento efekt může hustota atmosféry.

„Západně odtud jsem videí oceán," řekl Ras Čubaj. „Voda znamená život. Možná, že nějakou najdeme."

„Rád bych věděl, co se to vlastně stalo," řekl Gucky.

„Zcela prostě. Nějaká událost na molkexové lodi nás prohodila hyperprostorem a vrátila zpátky do normálního prostoru, to je všechno. Teď jsme tady. Máš nějaké jiné vysvětlení?"

„Tomuhle ty říkáš vysvětlení?" poznamenal Gucky, vzal do ruky jeden svítící objekt a zamýšleně si jej prohlížel. „A co tyhle létající kuličky? Pro ty máš taky nějaký vysvětlení?"

Ras na něj vážně pohlédl.

„Pokud mám být upřímný - nějaké vysvětlení bych měl, ale myslíš že chci, aby ses mi vysmál? Takže - vlastně žádné nemám. Jdeme?"

Neteleportovali. Po nerovné trase potřebovali půl hodiny, a pak spatřili oceán. Přestože téměř nefoukal vítr, ke břehu se

valily obrovité vlny a dunivě narážely do velikých balvanů. Hladina byla zpěněná. Zdálo se, jako by měla menší hustotu než na Zemi. Zvláštní - vzduch větší hustoty, voda menší. Než se však mohli patřičně zamyslet, spatřili příšeru. Byla tak vysoká, že její hlava na dlouhém krku sahala až do mraků a její váha byla tak značná, až nohy do země vytlačovaly hluboké stopy. Její tvar nebylo možné přehlédnout vcelku, protože už byla příliš blízko. Neuvěřitelně rychle se blížila ke dvojici.

„Schovej paprskomet," zašeptal Ras Čubaj. „Nic s ním nedokážeš. Ta potvora je moc velká." Příšera se neuvěřitelně vztekla vrhla po obou Pozemšťanech, které patrně považovala za drzý, uprchlý plankton.

Teprve když Ras s Guckym teleportovali o několik kilometrů dál na horský hřebem, spatřili skutečnou velikost zvířete. Na vlastní oči viděli, že měří téměř dvě stě metrů do výšky a že je zhruba stejně široké. Pohybovalo se překvapivě rychle a zmizelo ve vlnách moře, kde se ihned ponořilo.

„Svět nic moc," konstatoval Gucky a schoval paprskomet do pouzdra. „Jen se mi zdá zvláštní, že neslyšíme nic ve sluchátkách. Vždyť nás přece budou hledat. Nejhorší je, že kromě mě nešel do akce žádný telepat - to bych se s ním asi teď spojil. Telepatie je lepší než vysílačka."

„Máš aspoň představu, kde asi jsme?" „Hodně daleko od AMARILLY, možná celý světelný roky daleko. Obávám se, že budeme muset skočit směrem k těm třem hvězdám, jestli tady nechceme zkejsnout navždycky."

„Jak dlouho nám podle tebe bude stačit vzduch?" Odpověď byla zbytečná. Věděli to oba. Nejvýš na třicet hodin. Jejich situace nebyla nijak růžová. I kdyby na téhle planetě byla nějaká zvířata a rostliny, dalo se předpokládat, že

budou mít takovou atomární strukturu, která jim je nedovolí pojídat.

Rozhodli se, že alespoň přeskochí přes oceán. Po několika skocích si udělali přestávku na ostrůvku uprostřed moře. Odtud už viděli pevninu v opačném směru. Ale také si všimli, že se poloha slunce na zdejším nebi nezměnila.

„Chápeš to?" zeptal se Gucky. „Urazili jsme nejmíň pět tisíc kilometrů. Proč jsme nedohnali slunce? Muselo by přece bejt vejš?"

„Asi stojí."

„To není vysvětlení, Rasi. Pět tisíc kilometrů je pěkná stře-ka!"

„Možná není," zamumlal Ras a pak se odmlčel.

„Tobě přeskočilo," zapištěl myšob a rozhlížel se po pevnině. Byla stejná jako na druhé straně. Břeh, obrovité balvany, vlny... A živá bytost.

Ras ji uviděl jako první.

' „Támhle - co to je? Vypadá jako obří červ. Blíží se to k nám."

Nebyl to červ. Musela to být bytost z plazmy. Neplazila se ani neběžela, nýbrž tekla, a to neuvěřitelnou rychlostí. Neustále tvořila pseudonožičky, které mizely ve variabilním těle, jako by je někdo spolkl. Tělo bylo průhledné. Oba mutanti zřetelně viděli pulzující bod v jeho centru.

„Asi se mi budeš smát," řekl Gucky stísněným hlasem, „ale kdybych tohleto viděl pod mikroskopem, řekl bych, že je to améba. Vypadá jako jednobuněčnej organizmus... A ta tmavá skvrna je srdce."

Ras Čubaj odhadl vzdálenost a ujistil se, že jsou v bezpečí. Tajemná bytost odteče tři sta metrů od nich.

„To je jednobuněčný organizmus, Gucky. Omyl vyloučen."

„Jednobuněčnej, a dvacet metrů dlouběj? Tomu přece sám nevěříš! I když - zvenku to tak vypadá."

„Ale neexistuje améba, která by žila na pevnině," odporoval svým typickým způsobem Ras.

„Pozor, změnila směr a teče k nám. Raději si odskočíme."

To bylo možné zase jen pomocí teleportačního skoku, protože améba se pohybovala relativně rychle. Pak z hřebenu pohoří sledovali, jak se améba noří do zpěněných vln.

„Šílenej svět," komentoval to Gucky. „Možná, že na rovní-ku^najdeme lepší poměry."

Teleportovali od obzoru k obzoru a skutečně nacházeli první stopy rostlinného života.

Nicméně nikdy v životě předtím podobné rostliny neviděli.

Poslední skok je přenesl do lesa, jehož kmeny rostly v tak pravidelných odstupech, až se zdálo, že tu byly uměle vysazeny. Byly vysoké na dvě stě metrů a jejich koruny tvořily zelenou střechu, kterou jenom místy prosvítalo slunce.

Gucky s Rasem přistáli na měkkém mechovém polštáři.

Tentokrát měli štěstí.

Pochodovali k jihu v naději, že najdou zvíře, které by si mohli ulovit.

Ze stromu slézalo zvíře, které nebylo větší než oni. Pravdě: podobně bylo nahoře ve větvích požírat listů. Vzdáleně připomínalo čolka: mělo velkou hlavou s dlouhým ohonem. Ale v žádném případě nevypadalo požitelně. Gucky zašeptal: „I kdybych měl umřít hlady, něco takovýho nebudu jíst."

„Maso je maso,11 opáčil Ras. „Jakmile bude dole, zastřelím ho.“

Maso bylo tuhé, ale chutnalo výtečně. Upekli šije na ohni paprskometu. Gucky cítil, že se mu vracejí síly. Čubaj spolykal

velké porce, potom zabalil malou zásobu pečeného masa a ukázal ke slunci.

„Skočíme na noční stranu, abychom lépe viděli trojhvězdí, ke kterému chceme teleportovat.

Jsi si jist, že je to náš směr?“

„Jsem o tom přesvědčenější,“ škytl myšob. „V životě jsem nejedl nic tak odporného...“

„Dává to sílu. Máš ještě hlad?“

Gucky zavrtěl hlavou.

Teleportovali východním směrem, pořád a pořád dál, až slunce na západě začalo konečně klesat. Den na tomto světě musel trvat celé týdny. Možná měsíce.

Když slunce zapadlo, rychle se setmělo.

Opět se vzali za ruce, aby se navzájem neztratili. Tělesný kontakt zaručoval skok o stejné energii. První skok je přenesl vysoko nad planetu, druhý už podstatně dál. Sotva se znovu zaměřili na trojhvězdí, najednou se něco stalo. Slunce, které dosud hrálo neznámou planetu, explodovalo. Proměnilo se v novu.

Teleporteři nestačili včas zareagovat, takže je zasáhla světelná kvantová záplava.

Sami si to neuvědomovali, ale to, co by pro ně bylo za normálních okolností katastrofou, se nyní stalo jejich záchranou. Jejich hmotnost se zvětšila a vrátili se do původní tělesné velikosti.

Rhodan stál před těžkým rozhodnutím.

Teleporteři se pořád ještě nevraceli na palubu AMARILLY. Major Prescott ohlásil útok fragmentárního křižníku proti molkexové lodi a potvrdil, že se mu po něm už Gucky ani Ras neohlásili.

Nesmyslná vesmírná bitva zuřila dál. Na žádné straně dosud nedošlo ke ztrátám, což Rhodan zaznamenal jako úspěch. Nicméně mel jednu výhradu - totiž teleportery.

Že by je cizinci zajali? To se nezdálo pravděpodobné, protože mutanti by se ze zajetí mohli snadno vymanit pomocí teleportace. Takže se muselo stát něco, s čím nikdo nepočítal.

Rhodan se hyperkomem spojil s Bullym a vylíčil mu situaci.

„Nemám vysvětlení. Kdyby se nám podařilo dotýcnou loď zajmout, dostali bychom se dál. Ale jak na to? Ani Petříček neumí poradit.“

„Možná, že nechce...“

„To ne. Říká nám pravdu. Pomohl by nám, protože nemá jinou možnost, pokud chce žít. Rád bych tu nesmyslnou bitvu ukončil, ale nemůžeme v tom mutanty nechat. Co navrhuješ?“

Bullyho odpověď nemohla být jiná.

„Můžeš se s flotilou stáhnout, já zůstanu tady. Nevyklidím pole, dokud se Gucky a Ras nevrátí. Kdybychom všichni zmizeli, nechali bysme je cizincům napospas.“

„Několik rychlých lodí tu musí zůstat. Takže převezmeš jejich velení?“

„Jasně. AMARILLU mi dej taky.“

„Kdybych aspoň věděl, co se tam stalo!“

„Zjistíme to,“ sliboval Bully. Jeho hlas zněl tvrdě a rozhodně.

Rhodan přikývl.

„Na tebe se mohu spolehnout, Bully. Přivez mi Guckyho zpátky do Terranie. A Řase Čubaje. S těmi třemi tisíci molkexovými loděmi si poradíš. Zůstaneme ve spojení. Hodně štěstí.“

Bullyho tvář zmizela z obrazovky. Rhodan informoval majora Prescottta, že s okamžitou platností podléhá Bullyho roz-

kazům a že zůstává na pozici. Pak se spojil s velíny všech tří tisíc lodí flotily.

„Vracíme se. Přestaňte útočit na nepřátelské lodě, jenom se braňte, Dosavadní zkušenosti musejí být vyhodnoceny. Odlet zahajujeme za pět minut. S nejvyšším zrychlením k nejbližší sluneční soustavě za záděmi. Simultánní hyperspojení potrvá. Konec."

Nebyly žádné otázky.

Flotila se shromažďovala. Dva tisíce jednotek pod Bullyho vedením utvořilo vlastní formaci a zaměstnávalo cizince, kteří nadále pokračovali v útocích. Bullyho lodě utvořily prstenec kolem AMARILLY a osamělé molkexové lodí, ke které před časem teleportoval Gucky s Rasem.

V tu chvíli tři tisíce Rhodanových lodí zmizelo. Jejich odlet přišel tak náhle, až se to podobalo opravdovému zmizení. Některé lodě cizinců se pustily do pronásledování, ale brzy obracely a vracely se, aby se společně se zbytkem vrhly proti Bullyho formaci.

Daleko od místa dění plulo slunce.

V tomto okamžiku už neexistovalo, ale jeho světlo dorazí do dějiště bitvy až za osm let...

Žluté slunce bylo obvyklého typu a mělo osm planet. Všechno tu silně připomínalo mateřskou sluneční soustavu Pozemšťanů, jen s tím rozdílem, že tahle se nacházela šedesát dva světelné roky daleko od Země.

Rhodan ji nazval „Eastside".

Osm planet, a většina z nich byla očividně obydlena. Vědci zaměřili i umělé satelity planet, ale zatím neodhalili jejich účel. Napravo i nalevo byly umístěny strážní stanice. Rhodan viděl měsíc, který patřil čtvrté planetě.

Flotila prolétla těsně, kolem slunce do druhé poloviny soustavy.

Rhodan by se něčeho takového sotva kdy odvážil, kdyby neměl jistotu, že zbraně cizinců nemohou jeho flotile ublížit. Kromě toho byl docela rád, že si cizinci uvědomí, že mají co dělat s civilizací, která není slabší než oni. Jen ať vědí, že v této části Galaxie nejsou sami! Třeba se pak ozvou.

Když měli slunce za zádi, Rhodan vydal rozkaz zvýšit rychlost na maximum.

Vraceli se k Zemi.

Zbytek Rhodanovy flotily vyklouzl z poloprostoru zpět do normálního prostoru.

Žluté slunce se vznášelo těsně před nimi. Jeho soustava musela patřit k impériu cizinců.

Možná, že to dokonce byla jejich materská soustava. Bylo to sice pravděpodobné, protože se před ní soustředila další flotila molkexových lodí, ale skutečné důkazy chyběly.

Rhodan vyrazil rychlostí světla a prolétl formací molkexových lodí.

Let tendru T-35 neprobíhal tak hladce jak by měl. Bylo štěstím majora Bergiera, že měl na palubě výtečný vědecký tým, protože sám by si těžko poradil,

Zprvu se nestalo nic zvláštního.

Tendr vplul se svým nákladem, pevně ukotvenou ukořistěnou lodí, do lineárního prostoru a průběžně zvyšoval rychlost. Soustavu Eastside už měl daleko za zády.

Do velínu vstoupil doktor Karntner.

„Máte nějaké zprávy od flotily, majore?"

„Krátko před vnořením se rozdělila. Šéf a Atlan letěli se tře-

mi tisíci jednotkami do cizí sluneční soustavy a pak domů. Reginald Bull tam zůstal, protože se postrádají dva teleporteři."

„Ras Čubaj a myšob?"

„Ano. Nikdo si neumí vysvětlit jejich zmizení."

Doktor Karntner pomalu přikyvoval.

„U těchto cizinců je hodně věcí, které nedokážeme prokouknout. Bezesporu se jedná o inteligentní bytosti. Pravděpodobně si na východní straně Galaxie vybudovali říši, která se svou strukturou podobá té naší. Na stovkách planet nacházíme stopy jejich Činnosti. A pak ten molkex! Neznáme žádnou látku, která by se mu podobala, nebo by měla alespoň částečně jeho vlastnosti. Musíme se mu dostat na kloub. Jakmile budeme ohledně molkexu chytřejší, Rhodan bude moci začít diktovat cizincům podmínky."

Do velínu vešel jeden z důstojníků. Počkal až vědec domluví, a pak řekl: „Pane, přístroje registrují stoupající intenzitu záření ukořistěné lodi. Strojovny hlásí samovolné snižování výkonu Kalupova konvertoru. Rychlost tendru stále klesá."

Bergier se na něj podíval.

„Klesá? Říkáte, že rychlost klesá? Jak je to možné?"

Bergier se otočil k doktoru Karntnerovi.

„Slyšel jste, doktore? Ten zatracený vrak venku nám ještě způsobí bolesti hlavy."

„Ne vrak, majore, ale jeho pancíř. Nemůžete se postarat, abychom se co nejdříve dostali na Zemi? Teprve tam můžeme zahájit patřičné analýzy."

„Než abych dostal posádku tendru do ohrožení, to už raději uvolním ukotvení a celý ten zatracený krám shodím z paluby!"

„To bych na vašem místě nedělal, majore," tvrdě a přísně opáčil doktor Karntner. „Rhodan vsadil do hry životy posádek pěti tisíc lodí a dvou mutantů, aby se tohoto vraku zmoc-

nil. Co myslíte že by vám asi řekl, až byste na Zemi přistál bez něj?"

Major Bergier minul doktora pohledem a zašklebil se: „Neberte to tak tragicky! Já to tak nemyslel. Chtěl jsem jenom zdůraznit, že mě ta neforemná hromada rozčiluje." Zapnul interkom. „Strojovna? Co je nového?"

„Rychlost dál rapidně klesá. Výkonnost konvertorů také. Během hodiny klesneme pod rychlost světla."

„Pod rychlost světla? Co to znamená?"

„Pane, konstatuji jen fakta. Kontrolujeme konvertory, ale žádnou závadu jsme zatím neobjevili. Musit to být tím zářením, však víte..."

„Ano, já vím. Záření, záření, pořád dokola to záření! Postarám se o něj. Vy se snažte udržovat stabilní rychlost."

Pak si major povolal do velínu specialistu, který seděl u měřičů záření.

„Takže, Millere?"

„Molkexová vrstva vyzařuje mnohem silněji než dříve, pane. Intenzita neustále sílí."

Karntner se obrátil na Bergiera.

„Majore, dovolíte, abych tuhle záležitost převzal? Chovám jistě domněnky. Dáte mi k dispozici své zařízení? Chci změřit záření a rád bych si promluvil s vašimi lidmi. Snad bude možné zabránit nejhoršímu."

Bergier mlčky přikývl.

Doktor Karntner opustil společně s poručíkem Millerem ve-lín a odebral se s ním do zaměřovači centrály. Prostudoval si tam záznamy. Poručík Miller mu potom řekl: „Chcete-li znát můj názor, pak se podle mne pancíř ukořistěné lodi jednoduše rozpadá. Přitom uvolňuje záření, které je pětidimenzionálního druhu a proto ovlivňuje naše konvertory. V podstatě je to zcela prostě."

„To souhlasí," přiznal doktor Karntner sarkasticky. „Otázkou však zůstává, proč by se měl molkex rozpadat?" „Možná to souvisí s naším letem v poloprostoru..." „Zapomínáte, že jsme záření naměřili už předtím. Náš nadsvětelný let s ním tudíž nesouvisí." Poručík se na něj zahleděl a pak zklamaně přikývl. „Vidíte, na tohle bych málem zapomněl! Odpusťte." „To nic. Takže bychom měli konstatovat, že rozpad molkexové vrstvy začal už dříve a že se jeho rozsah stupňuje. A bude to pořád horší. Přesto bych se chtěl pokusit zachránit loď. Závisí na tom příliš mnoho." „Jak? Zastavit?" „To ještě nevím." Vrátil se zpět do velínu, kde na ně čekal ustaraný major Bergier.

„Za pět minut se vracíme do normálního prostoru, doktore. Šlo to rychleji než jsme čekali. Naše hlášení pro Rhodana odešlo sondou, kterou jsme vyslali do normálního prostoru."

„Co jste mu sdělili?"

„Pravdu."

Karntner se kousl do rtu. Kdyby bylo po jeho, s celým hlášením by ještě počkal. Rhodan nebude chtít ohrozit životy posádky tendru a nařídí, aby se zbavili nebezpečné zátěže.

„Jednal jste uspěchaně, majore! I kdybychom přešli na pod-světelnou rychlost, nikoho z posádky by to neohrozilo. Můžeme kdykoliv požádat o pomoc."

Major chvíli přemýšlel a pak přikázal přejít na krátkou dobu do normálního prostoru, aby bylo možné zachytit případnou Rhodanovu odpověď.

Nemuseli čekat dlouho. Ze spojové centrály přišlo hlášení, že Perry Rhodan chce mluvit s velitelem. Když se mu pak

ohlásil Karntner, Administrátor řekl: „Informujte mě prosím o událostech, které souvisejí s molkexovou lodí!"

Bergier mu v krátkosti vylíčil, co se stalo. Skončil poznámkou, že T-35 za několik málo minut přejde do podsvětelné rychlosti.

Rhodan pozorně naslouchal a potom odpověděl: „Takže bezprostřední ohrožení životů nehrozí. Záření je v normálním prostoru lidskému organizmu neškodné. Ponechte vše nezměněno a udržujte dosavadní kurz. Zůstanu s vámi ve spojení. V žádném případě se ukořistěné lodi nezbavujte a dál ji pozorujte. Budeme potřebovat každický detail změn. Rozuměl jste, Karntnere? Každou jednotlivou fázi zaznamenávejte!"

„Rozkaz, pane," odvětil s úlevou Karntner. „Jsem přesvědčen, že vinu za úbytek molkexu nesou cizinci."

Rhodan k němu pozorně vzhledl.

„Chcete tím říct, že mají prostředek jak způsobit rozklad molkexu? To by byla věc!"

„Je to jediný logický závěr, pane. Sám od sebe se ten pancíř sotva rozkládá. Ani lineární let s tím nemá nic společného, protože rozklad začal ještě předtím, a kromě toho - lodě cizinců létají na stejném principu jako my a pancíř v lineárním letu neztrácí."

„Ano, to máte pravdu. Takže dál pozorujte dění. Prosím, jen žádnou paniku! Známe vaše stanoviště a kurz. Brzy vás najdeme, pokud to bude nutné. Zatím však mám pocit, že to nutné nebude... Určitě to zvládnete."

<>-

Karntner přistoupil k oknu a podíval se na plošinu. Ukořistěná loď pořád ležela na stejném místě, ukotvená a bez pohybu. Změnila však svou vnější podobu.

Co bylo dříve nepravidelným neforemným tělesem, bylo nyní třísetmetrovou dlouhou lodí, která měla tvar a štíhlost projektilu. Ukotvení se automaticky stáhlo. Na mnoha místech už skrze molkexovou vrstvu prosvítal lesklý kov.

Karntner se lekl.

„Zatracené - molkex se ztrácí rychleji než jsem čekal. Musím ven, musím se na to podívat zblízka!"

„Budete to dělat na vlastní riziko, doktore. Riskujete život, uvědomte si to, prosím. Jdete sám?"

„Vezmu s sebou pár svých lidí. A vezmeme si pár přenosných přístrojů. Rhodan chce mít přesnou zprávu."

Bergier souhlasil bez námitek.

O půl hodiny později už po plosině putovala skupinka vědců.

Molkexová vrstva z podstatné části zmizela. Na několika místech zůstala jenom tenká vrstvička, která odpadla, jakmile se na ni poklepalo. Posbírali zbytky molkexu, ale jak se později ukázalo, nemělo to smysl: když na palubě tendru otevřeli nádrže s molkexem, byly zcela prázdné a po molkexu nezůstal ani prach.

Záření ztrácelo na intenzitě, protože molkexové hmoty bylo stále méně.

Karntner nechal provést nejnutnější měření a postaral se, aby byla všechna data uložena.

Zároveň si uvědomoval, že vystupňované záření přišlo z téhle lodi zhruba v době, kdy se Pozemšťané dohadovali o jejím osudu.

Tím bylo v podstatě prokázáno, že cizinci byli přesně informováni. Nevěděl sice jak, ale byli. Věděli, že se molkex nesmí dostat do rukou protivníkovi, protože představoval jejich nejsilnější zbraň a zároveň největší tajemství.

Jakmile se loď zbavila vrstvy molkexu, byla Pozemšťanům . vydána. Doktor Karntner byl rozhodnut, že její tajemství stůj co stůj odhalí.

Počkal až zmizí i poslední stopy molkexu a pak se vrátil do velínu tendru. Major Bergier už na něj 'netrpělivě čekal.

„Hotovo, doktore?"

„Momentálně ano. Proč?"

„Záření se ztratilo. Konvertory už zase normálně běží."

„Vidíte, co jsem vám fikal? Startujte, nemáme co ztratit. Kromě toho jsem zvědav, co nám přinese analýza vzorků. I když. . . Obávám se, že než dorazíme na Zemi, žádné vzorky už mít nebudeme."

Měl pravdu.

Ras Čubaj a Gucky nemohli poznat, zda se řítí vesmírem rychlostí světla anebo zda v něm stojí. Rozdíl bylo možné postřehnout pouhým okem. pokud se nablízku nacházely nějaké hvězdy.

To však nebyl tento případ.

Proud slunečních částic je nejenom na rozhodující vteřiny vytrhl z normálního prostoru a odmrštíl je do neuvěřitelné dálky, nýbrž také zrnění! směr jejich letu.

Gucky se pokoušel zorientovat.

„Nemůžu najít ty tři hvězdy," řekl nakonec. „Kde zůstala konstelace? Ted' už ani nevíme, co vlastně hledáme. Co se vůbec stalo?"

„Výbuch. Nova. Vybouchlo slunce."

„Pěkný vyhlídky. Jak je možný, že ještě žijeme?“

To byla otázka, kterou by Čubaj snad dokázal zodpovědět, ale raději mlčel. V podstatě šlo o to, že teleportační skok nepožadoval čas a probíhal v dematerializačním stavu. Ale potřeboval hodně energie.

Uplynulé hodiny a provedené skoky je oba značně vyčerpa-

37

ly. Nemohli naslepo zaměřit libovolnou sluneční soustavu a skočit k ní. Museli šetřit síly. Ani se zásobou kyslíku na tom nebyli nijak dobře - stačil jim zhruba už jen na dvacet hodin. Orientace ve vesmíru je mnohem složitější než si kdokoli dokáže představit. Už na Zemi se dá zabloudit, pokud člověk ztratí směr, a to se pohybuje jenom po jedné rovině. Vesmír je mnohodomenný.

Bezmocně a opuštěně se vznášeli v mezihvězdném prostoru, v neznámé části Galaxie, šedesát tisíc světelných let od Země, jen s několika kousky pečeného masa v kapse a se vzduchem na necelý den. Bylo jejich štěstím, že i to maso prošlo nepochopitelnou metamorfózou a nezůstalo v původní velikosti.

„Co teď?“ zeptal se Gucky.

Čubaj se musel i přes zoufalost situace zasmát. Bylo to poprvé, že si Gucky nevěděl rady.

„Zkus si vzpomenout, prcku! Ty tři hvězdy - v jakém směru pluly, řekněme z centra Mléčné dráhy? Nemohly přece jen tak zmizet. Kromě toho existují ještě další hvězdy.“

„Ano, ale nepomůžou nám dál. Snad bude vážně nejlepší, když skočíme směrem do centra Galaxie. Někde musíme narazit na nějakou loď, která by nás vzala na palubu.“

„A co flotila? Myslíš, že nás v tom Rhodan nechá? Bude čekat.“

„To máš pravdu. Ale - kde asi tak může být?“

Gucky už chtěl odpovědět, když přes mléčný opar Galaxie přelétl jakýsi stín. Něco tu prolétlo přímo před hvězdami, cosi, co se pohybovalo neuvěřitelně rychle. Něco temného, co nepropouštělo světlo.

Ze by planeta, asteroid - nebo loď?“

Nakonec ten stín objevil Gucky.

Nebyl rychlejší než oni a letěl kolmo proti nim. Stín měl tvar vřetene. Byl buď poměrně malý, anebo se nacházel velice daleko.

„Je to loď,“ zašeptal Čubaj.

„Pokud je to loď, musí mít na palubě vysílačky. Už nás dávno měla objevit. Pospěš si do její blízkosti, nebo nás ztratí. Jestli budeme mít štěstí...“

Po teleportaci se vznášeli asi dva kilometry od lodi.

Cizí loď byla jenom sto metrů dlouhá, velice štíhlá a měla tvar vřetene. Před byla stejně špičatá jako zád, nikde žádná křídélka, žádné trysky. V povrchu se sice rýsovaly průzory, ale žádné světlo za nimi. Cizí loď letěla tiše a beze světla.

Přilétala z centra a mířila na východ Galaxie.

„Divná bedna,“ zavrčel Gucky. „Skočíme na palubu?“

„To není loď cizinců, nemá molkexovou vrstvu. Ale nevím, jestli máme jednoduše vniknout...“

„Hele, Rasi, mám dojem, že posádka tyhle lodi je mrtvá. Nevypadá to, že by tam někdo žil. Ale máš pravdu, musíme být opatrní. Trochu se po ní projdeme.“

Skok je nestál téměř žádnou energií.

Povrch byl z neznámé slitiny temného tvrdého kovu bez jediné stopy eroze. Loď vypadala, jako by právě vyplula z továrního doku.

Pohled jejími průzory nic neprozradil. Na lodi byla tma a slabé světlo vzdálených hvězd nestačilo k osvětlení kajut. Gucky poznamenal, že se člověk s takovou lodí ještě asi nesetkal.

V tom se však mýlil.

Jednou se to už stalo, i když jen na krátkou chvíli.

Před dvě stě třidvaceti lety letěla loď IRONDUKE pod velením Jefeho Claudrina k soustavě Outside. Tenkrát musela mít vřetenovitá loď posádku, protože jakmile se k ní Claudrin přiblížil, neuvěřitelně zrychlila a zmizela z dohledu a dosa-

hu. Nikdy se nikdo nedozvěděl, která civilizace tyhle lodě stavěla a ve které části Galaxie byly doma.

Jenom jedna loď o tom mohla podat informaci, ale té se nikdo nikdy nezeptal - sklizňová loď Rabotax vymřelé civilizace z planety Mechanica. Byla kdysi napadena čtyřmi takovými vřetenovými loděmi. Zachránila se jenom proto, že byla robotskou lodí.

Protože i vřetenovité lodě byly robotské.

Jejich tvůrci žili kdesi v hlubinách Galaxie, mimo hranice Impéria a stranou všech organických bytostí. Tato civilizace žila hermeticky uzavřená. Tady, v této části Galaxie, kdysi existovala velká a inteligentní civilizace, která znala vesmír-ne lety a automatiku.

Hlavně automatiku vyvinula k úplné dokonalosti, což však zároveň znamenalo její zánik.

Roboti převzali od svých dřívějších pánů všechnu práci, činnost a nakonec i myšlení.

Civilizace vymřela. Zůstali po ní jenom roboti. Chopili se dědictví svých stvořitelů a začali samostatně myslet. Vytvořili mocnou říši, vlastní civilizaci. Hermeticky uzavřeli svou říši všem organickým bytostem, protože z jejich strany cítili hrozbu.

Organické bytosti se neustále vyvíjely a rozrůstaly, kdežto robotská civilizace žila pouze z podstaty, která jim byla dána do vínku. Roboti byli sterilní a postrádali tvůrčí vlohy.

Takže kdesi existovalo tajemné impérium, ale nikdo je neznal. Robotská říše uprostřed hvězd.

Žádná cizí loď do ní nemohla proniknout, protože by byla okamžitě a rychle zničena. Mnoho pozemských lodí už beze stopy zmizelo ve vesmíru. Posádky byly mrtvé dřív, než mohly odvysílat hlášení.

Ale náhoda tomu chtěla, aby Gucky s Rasem Čubajem jednu takovou robotskou loď potkali. Zatím to však ještě nevěděli.

„Museli třeba opustit loď," řekl Gucky. „Myslím, že nic ne-riskneme, když pronikneme na palubu. V případě nouze se budeme bránit. Máme paprskomety."

Když rematerializovali, na lodi se rozzářila světla.

Teleporteři reflexivně o pár kroků uskočili a tasili zbraně. Nikde však nikoho nespatriřli a neslyšeli ani žádné cizí rozkazy.

Nic se nedělo. Avšak světlo svítilo.

Bylo to klidné a studené světlo, které přicházelo odevšad, aniž by člověk někde objevil jeho zdroj.

Gucky přenechal zajištění na Čubajovi a kontroloval vnější měřicí přístroje svého skafandru. Výsledek ho překvapil.

„Máme štěstí, Rasi! Ať už je tady kdo chce, dýchá náš vzduch. Můžeme otevřít helmy."

To byla příjemná zpráva.

Chodba byla prázdná. Napravo a nalevo byly ve stěnách dveře. Vedly k jednotlivým kajutám. Do velínu se šlo přímo. Samotnou chodbu pak uzavíraly další dveře.

Gucky si pohrával s paprskometem.

„Jdeme," řekl tiše. „Pokud je na palubě tyhle lodi vůbec někdo, pak ho najdeme ve velínu."

Celní dveře se daly bez problémů otevřít. Udělali jen pár kroků a zarazili se.

Byli ve velínu a někdo tam stál.

Stál zády k nim.

Stál klidně a bez hnutí, oči zaměřené na vyhaslé monitory. Jedna paže mu ležela na kontrolním pultu, druhá svírala podivně vytvarovaný instrument. Nebo zbraň?

Cizinec byl oblečen do stříbřité uniformy a kolem pasu měl opasek s nejrůznějšími neznámými přístroji a náradím.

Gucky si odkašlal a zvedl packu s paprskometem.

Cizinec se nepohnul.

Čubaj také předstoupil a ukročil do strany. Viděl pak cizincovu tvář.

„Je to robot," řekl.

"Gucky se o tom také ujistil, a pak bleskurychle vytáhl z cizincova pouzdra zbraň. Chvilí si ji prohlížel a potom ji zastrčil za opasek. Strnulé čočky robotových očí zíraly do prázdna. Nebyl v nich život. Gucky k němu přistoupil blíže a prohlížel si ho.

Podoba s člověkem byla překvapující. Nemohlo jít o pouhou náhodu. Robotova tvář mohla být docela klidně člověčí - mohla patřit Pozemšťanovi stejně dobře jako Arkonidanovi. Za úzkými rty se třeptily bělostné zuby. Obočí měl tmavé a husté. Oblečení bylo z kovového vlákna. Jeho stárí se nedalo bez přístrojů stanovit.

Gucky si začal robota prohlížet pečlivěji. Našel zádovou desku a otevřel ji. Okamžitě zjistil, že mu došla baterie. Konstrukce tohoto robota se podobala arkonidskému typu. To však mohla být jenom náhoda. Inteligentní bytosti často docházely k podobným závěrům. Nicméně Gucky byl přesvědčen, že tohoto robota určitě nepostavili Arkonidané ani nikdo jiný, koho by znal.

„Je to úplně něco nového," konstatoval.

„Odkud mohla ta loď přiletět?"

„Nikdo ji neřídí. Jestliže bychom sledovali její kurz zpětně, asi bychom se dostali k její mateřské soustavě. Otázkou je, jak dlouho je ta kocábka na cestách. Navrhují, abysme si ji pořádně prohlídli celou. I když je posádka mrtvá, možná tu budou roboti, ve kterých zůstala nějaká energie. Tenhle je hotovej."

„Navrhují, aby jeden z nás zůstal ve velínu."

„Tak zůstaň ty. Já se projdu po lodi. Kdyby něco, hned se vrátím."

Čubaj zavrtěl hlavou.

„Tady je klid. Ty jsi telepat, já ne. Bylo by tedy lepší, kdybych šel já, protože ty můžeš číst moje myšlenky a v případě potřeby mi můžeš přijít na pomoc."

Gucky musel proti své vůli souhlasit.

„Dobře, půjdeš ty. Ale kdyby se ti mělo něco stát, buď rychleji"

„To jsem vždycky," zašklebil se Afričan.

Vyšel na chodbu a začal prohledávat loď. První kajuta byla prázdná. Čubaj v ní ke svému překvapení nenašel ani žádné vybavení. V koutě stálo několik nádob. Obsahovaly olejnatou tekutinu. Polovina nádob byla prázdná. V jedné stěně byla obrazovka, pohaslá stejně jako všechny ve velínu.

Podobné monitory našel v každé místnosti.

V šesté místnosti se nacházel robot. Podobal se robotovi z velínu, ale měl jinou barvu kombinézy. Zářivě žlutou. Byl ozbrojen dvěma paprskovými pistolemi.

Ani tenhle robot nefungoval. Ledabylo seděl za úzkým kontrolním stolem, oči zaměřené na zhaslý monitor. Přístroje na pultu byly neznámého druhu.

Čubaj se nemohl zbavit úvah o podobě robotů. Byli totiž až příliš podobní lidem. -

Našel také obrovské zásobárny, ale nikoliv s potravinami, nýbrž s nejrůznějšími náhradními díly. V některých regálech ležely i celé nohy nebo ruce robotů.

Strojovna se skrývala za těžkými ocelovými dveřmi. Nedaly se otevřít. Pravděpodobně to šlo jenom z velínu. Čubaj se pokusil vyslat Guckymu telepatickou zprávu. Marně. Proto se rozhodl pro hrubé násilí a roztavil zámek dveří pomocí paprskometu.

Dveře se otevřely směrem dovnitř.

Před Čubajem se rozprostřela rozlehlá hala, která končila

kdesi v přídi lodí. Čubaj nevěděl, co tenkrát pozoroval Jefe Claudrin - že se vřetenovitá loď pohybovala nadsvětelnou rychlostí v poloprostoru, Žádnými hyperskoky.

Strojovna byla zaplněna stroji, které však nevypadaly na to, že by produkovaly obrovská množství energie, potřebná pro hyperskoky.

Civilizace, která postavila tyhle roboty, vyvinula způsob vesmírných letů až k perfektní dokonalosti. Využívala magnetické proudění, gravitační tahy mezi hvězdami a podobné zdroje energie. Mělo to však i své mouchy. Jakmile by se roboti vymanili z podobných silopolí, snadno jim mohla dojít energie.

Čubaj procházel strojovnou a vrtěl hlavou.

Tato loď neměla pohonné agregáty.

Při zpáteční cestě do velína vstoupil ještě do kabin po pravé ruce. Nepředpokládal, že tam najde něco nového, ale dostal se alespoň do místnosti, která se od těch dosavadních něčím lišila.

Měla klenutý strop a zobrazovala Galaxii, Dalo by se říct, že šlo o malé planetárium. Kdesi na lodi musely ještě existovat energetické rezervy, protože hvězdy v planetáriu stejně jako chodby svítily. Přes cizí konstelace se táhla červená linka. Začínala v západní části Mléčné dráhy, protínala centrum a končila ve východním sektoru. Podle Čubajova odhadu to zhruba odpovídalo stanovišti imperiální flotily.

.Najednou věděl, co ta červená linka znamená.

Označovala dosavadní kurz téhle lodí!

Sotva si to uvědomil, materializoval vedle něj Gucky.

„Človče, Rasi, víš co to znamená?“

„Jak jsi mě mohl takhle vyděsit, Gucky? Samozřejmě že vím, co to znamená. Teď aspoň přibližně víme kde jsme, a na-

jdeme cestu zpátky k flotile. To je nejlepší záznam kurzu, který jsem kdy viděl. Je to skvělé!“

„Takže už vírné, odkud tahle loď přiletěla. Můžeme přesně určit mateřskou soustavu robotské lodí. Mohl bys tuhle kopuli natočit na záznam?“

„Už se stalo,“ odpověděl Čubaj.

„Myslím,“ dodal potom, „že je na čase hledat spojovou centrálu, abychom se mohli ozvat našim.“

„Už se stalo,“ odpověděl Gucky na stejnou notu. „Je hned vedle velínu. Ale obávám se že nám nebude nic platná, protože nemá energii. Jako všechno tady...“

Opustili planetárium. Čubaj chtěl zkontrolovat Guckyho tvrzení, ale bylo to tak, jak říkal. Vysílačky bez energie.

„Někde tady ale musí být!“ zlobil se myšob. „Vždyť funguje vzduchotechnika, svítí se... Musíme najít agregáty! Kdo hledá, najde.“

Mýlil se.

Nenašli nic. Z ventilačních šachet nepřetržitě proudil slabý přívod Čerstvého vzduchu, ale nezjistili odkud přichází a kde je produkován. Nenapadlo je, že by někdo mohl využívat mezihvězdnou energii.

„Obávám se," řekl Čubaj, „ženám zůstává jenom jedna možnost. Musíme se pokusit přesně zjistit naši pozici v tom v planetáriu. Potom by už nemělo být tak těžké stanovit pozici flotily."

„Jinou možnost stejně nemáme."

Potom se rychle dohodli na technice. Gucky skočil na po vrch lodi a zorientoval se podle hvězd. Dorozumívali se helmovými vysílačkami. , ,

Po několika minutách výměny informací Gucky zvolal. „Mám to! Malá žlutá hvězda na levoboku! Myslím, že je Eastside!"

„Ano, to by mohlo být," řekl Čubaj a zadíval se tím směrem. Viděl trojhvězdí, s největší pravděpodobností stejné, k němuž původně teleportovali.

„Tak co?" zeptal se Gucky.

„Ta malá žlutá hvězda je Eastside. Flotila je jenom dva světelné měsíce daleko od ní. Vrať se na loď."

Ve velínu si Gucky sundal helmu.

„Dostávám obavy, když na ten skok pomyslím. Posnídáme nejdřív?"

Dojedli pečené maso, i když se zřejmou nechutí. Gucky se pak rozhodl že se posílí krátkým spánkem a Čubaj souhlasil, protože si chtěl ještě naposledy prohlédnout vřetenovitou loď. Vrátil se do strojovny a natočil na záznam všechno, co tam viděl. Zaznamenal i různé druhy robotů, se kterými se setkal na palubě.

Když pak opustil planetárium a vyšel na chodbu, stál proti němu žlutý robot a v ruce držel paprskomet. Teleporter se díval přímo do ústí jeho hlavně a neodvažoval se pohnout. Nálada Reginalda Bulla silně kolísala. Už několik hodin se se svými dvěma tisíci loděmi bránil téměř nepřetržitým útokům cizinců, kteří se tvrdošíjně stavěli do cesty Pozemšťanům, jakoby jim nechťeli dovolit let na východ.

Jedna Gazela dopravila Bullyho na palubu AMARTLLY. Major Prescott přivítal svého hosta hned v přetlakové komoře a odvedl ho do velínu. Tam mu pak na monitoru ukázal jednu molkexovou loď.

„To je ona. Tam uvnitř musejí být Gucky s Čubajem. .." Bully se na cizí loď mračil. Mísila se v něm nenávist se zlo-

bou. Jestli se teleporterům něco stalo, pak uvidíte! Byl pevně rozhodnut, že by jejich smrt krutě pomstil.

Prescott ho informoval o nezadržitelném útoku posbiovské lodi i o krátkém záblesku.

Bullymu to nic neříkalo, ale pasivita molkexové lodi nasvědčovala, že je možná poškozená.

„Už jste se s ní pokusil navázat kontakt, majore?."

„Ne, pane. Nedostal jsem rozkaz."

Bully pokýval hlavou, ale nic majorovi nevyčítal. Zpozorněl, když mu Prescott vysvětlil, že tahle loď vůbec nezasáhla do bojů a že se od samého prvopočátku chová pasivně. To znamenalo, že možná měla nějakou speciální dlahu!

„Určete tři muže, majore! Spolehlivé muže, kteří mají odvahu. Chtě! bych se společně s nimi pokusit proniknout na palubu té lodi."

„Pane?"

„Máte takové muže, majore? Dobrá, počkám na ně u výstupní komory. Bojový oblek, výzbroj a těžký paprskomet..."

Bullymu samotnému nebylo jasné, jak se do nitra molkexové lodi dostane, ale nemohl už déle nečinně posedávat, zatímco se Gucky a Čubaj možná nacházeli v ohrožení života a Čekali na pomoc. Rhodan by na jeho místě nejednal jinak.

Když si na sebe vzal bojový oblek, u vchodu už na něj Čekali tři muži a s respektem ho zdravili. Jeden předstoupil a hlásil: „Poručík Marot, seržant Karowski a seržant Delmonte připraveni do akce, pane!"

„Díky, poručíku. Řekl vám velitel, co plánujeme?"

„Přihlásili jsme se dobrovolně, pane!"

„Dobrá, neztrácejme čas. Uzavřete tlakové helmy."

Bully počkal až budou všichni hotovi, a pak zavřel i svou helmu. „Spojení je v pořádku?" Dostalo se mu potvrzení.

„Majore Prescotte, slyšíte mě?"

47

„Slyším vás dobře, pane!"

„Dobrá, otevřete výstup!"

Za okamžik se před nimi rozevřely brány výstupu z lodi. Spatřili nehybnou molkexovou loď, vzdálenou ani ne pět set metrů od nich.

Že by to byla past?

Past na lidi? Cizince možná zajímalo, jak vypadají jejich protivníci.

Bully vystoupil ven do nicoty a zapnul generátor. Pomalu plul k cizí lodi. Jeho tři druzi ho následovali se zbraněmi v rukou.

Měkce přistáli na nepravidelně tvarovaném povrchu cizí lodi.

„Tak jsme tady," konstatoval Bully do mikrofону a informoval Prescotta. „Teď se pokusíme prostřít molkexem. Když to nepůjde, budeme muset rozbít nějaký průzor."

Mohli to udělat rovnou, protože molkex byl prostě nezničitelný. Loď však měla řadu kulatých okének, průhledných a naštěstí ne molkexových. Bully nasadil paprskomet a tentokrát měl štěstí. Náhlý proud vzduchu sice odmrští muže zpátky do vesmíru, ale brzy se vrátili. I uvnitř lodi už bylo jenom vakuum.

Bully opatrně proklouzl okénkem a otevřel dveře na chodbu. Byla široká a prázdná. Na chodbě už nenašli žádné další dveře. Když pak na chodbu vyšli všichni, dveře se za nimi nehučně zavřely. Zároveň se jim ve sluchátkách ozval vzrušený Prescottův hlas: „Loď nabírá rychlost. Letí pryč! Co se stalo?"

To by Bully také rád věděl, ale na přemýšlení neměl čas. Takže to přece jen byla past! Loď čekala, jestli na její palubu nepřijde někdo cizí, a pak uletěla!

Obrátil se aby se rozběhl zpátky do kajuty, ale dveře se už nedaly otevřít.

„Zůstaňte těsně za námi, Prescotte! V žádném případě nás nespouštějte z očí. Pokud bychom museli rychle opustit loď, musíte nás vzít na palubu."

„Letím za vámi, pane. Loď prchá ve směru k Eastside. Nepřátelská flotila se shromažďuje do formace."

„Zdá se, že na tohle čekali," odvětil Bully. „Ale divím se, že takhle nereagovali na Guckyho s Čubajem, že by sem ti dva vůbec nedorazili?"

Na svou otázku nedostal žádnou odpověď. Rychle prohledali loď, aby zjistili, že na ní není žádná posádka. Pak se vrátili ke dveřím, kterými přišli, roztavili je a vrátili se rozbitým okénkem do volného vesmíru. Odtud pak mohli pozorovat zrychlení molkexové lodi.

Zanedlouho nato se vrátili na palubu AMARILLY.

„Je mi líto, pane," hlásil Prescott. „Flotila cizinců odlétá a podle Rhodanova rozkazu ji nemáme pronásledovat."

„Nemůžeme dělat vůbec nic. Každopádně víme alespoň to, že teleporteři nejsou na palubě té lodi. Asi se vznášejí někde ve vesmíru a nemůžou zpátky. Musíme je hledat," řekl Bully.

„Ale kde?"

Bully pokrčil rameny.

„Ve směru k centru Galaxie. Pokud zabloudili, budou teleportovat k centru. Obrátíme se tedy, utvoříme z lodí řetěz a budeme po nich pátrat.“

Bully zahájil největší pátrací akci v dějinách Galaxie. Dva tisíce lodí utvořily ochranný řetězec a klouzaly ve směru k seskupení hvězd ve středu Galaxie. Někde po cestě museli narazit na teleportery. Bully věděl, že bez Guckyho by byl jeho život o hodně chudší.

^ -*• O-

Když Gucky spal, nezachytával cizí myšlenky. Ani když šlo o tak zoufalé myšlenky, jako byly ty Čubajovy. Afričan zíral do ústí cizí zbraně, o které nic nevěděl a netušil, Čeho je schopna. Všiml si, jak se robotovy čočkové oči pohnuly. V tom robotovi existoval život! Možná, že se mu na okamžik dobily baterie...

Čubaj nebyl zbabělec. Dokázal si to rozdat s každým nepřítelem. I s robotem. Ale tenhle patřil k neznámé civilizaci. Nikdo nemohl tušit, čeho všeho je schopen.

Čubaj se nehýbal a vyčkával. Neopovažoval se teleportovat. Na to by se musel soustředit, což však znamenalo, že by musel na okamžik zapomenout na toho robota, a to nechtěl riskovat.

Robotova paže se těžkopádně pohnula. Robot popadl rukojeť Čubajova paprskometu a vytáhl mu jej z opasku. Zároveň upustil vlastní zbraň a použil zbraň Pozemšťanovu.

Čubaj bleskové uvažoval. Bylo tu jenom jedno vysvětlení - robotovy energetické zásoby byly patrně mizivé. Jeho zbraň nebyla nabitá. Pak viděl, že se robotův ukazováček ohýbá okolo spouště. Nebylo pochyb, robot ho chtěl zabít.

Ras padl k zemi, skulil se stranou a vyskočil na nohy.

Robotovy pohyby a reakce byly skutečně natolik pomalé, až se zdálo, jako by žil v jiné časové úrovni.

Že by?

Ne, mnohem pravděpodobnější bylo vysvětlení, že má prostě jen málo energie. Ale přece jenom se otočil a znovu zvedal zbraň, aby Čubaje zneškodnil. Ten se ale rozběhl ke dveřím do velínu, proklouzl jimi a zavřel za sebou. Zalomcoval s Guckym, aby ho vzbudil.

„Co je? Proč mě budíš? Co se stalo?“

„Venku je robot. Chtěl mě zabít.“

Gucky se rázem posadil. Únava z něj spadla. Ukázal ke dveřím.

„Tam venku?“ kroutil hlavou. „Ses si jistě? Robot na tyhle chciplý lodi?“

„Je to robotská loď,“ připomínal mu Čubaj. „Sebral mi paprskomet.“

„Ještě tohle! Až se to dozví Rhodan...“

„Rhodan se to nemusí dozvědět, i když - byl bych docela rád, kdybychom se dostali tak daleko, abych mu to mohl říct do očí. Zatím to však vypadá, že se to hned tak nestane. Navíc se možná probudí další roboti...“

„S tím musíme počítat, Rasi. Proč jsi neteleportoval?“

„Byl jsem příliš vylekaný,“ přiznal Čubaj.

„Teď dávej pozor, jak se to dělá,“ vysvětloval Gucky a vykročil ke dveřím, aby je otevřel. Podíval se na chodbu a ušklíbl se. „Mám s ním praštit o strop?“

„Seber mu moji zbraň, jestli to dokážeš.“

„Jistě!“ odpověděl telekinet, teleporter a telepat Gucky, soustředil se a zvedl ruku s paprskometem. „Podívej, co se stane!“

Zbraň vyklouzla robotovi z ruky a nesla se chodbou směrem k Čubajovi, který ji zachytil a sevřel v dlani.

„Dobrá práce, prcku!“

„Teď je bezbrannej. Můžeme jít za ním. Možná bude tak laskav a pár věcí nám objasní...“

Došli až k robotovi. Myšob se před ním rozkročil a spustil: „Máš dost, co? Ses něco jako železná rezerva, co? Poslední z vás, kdo má ještě kapku šťávy... Tak promluv! Čekáme, že nás uvítáš!"

Ale robot mlčel. V očích měl sice život, ale rty se mu nehýbaly. Tvář zůstala bezvýrazná. „To nemá smysl," řekl Čubaj. „Nech ho. Je neškodný."

„To jo, ale jenom proto, že nemá zbraň. Musíme počítat s tím, že se proti nám rozběhne třeba s kolejnicí v ruce. Chtěl tě zabít."

Čubaj chtěl něco odpovědět, když jeho interkom slabě zapípal. Někdo ho volal na jeho frekvenci!

„Zapni to, honem, nezdržuj se!" povykoval Gucky. „Zapnul jsi to?"

Čubaj zapnul vysílačku a oba bez dechu naslouchali. Jenže vzdálenost byla příliš velká. Slyšeli jenom šum, který však po chvíli zesílil a pak se zcela zřetelně ozvalo: „Vesmírná flotila A volá teleportery. Prosím, ohlaste se!"

Když Gucky pochopil, zvolal: „Honem na povrch lodi! Ať můžeme vysílat!"

Uzavřeli helmy a teleportovali na povrch vřetenovité lodi. Všude kolem sebe měli jenom hvězdy a nicotu, ale hlas v reproduktoru zesílil. Ras Čubaj se mu ozval a litoval, že nemůže udat pozici. Několika slovy vylíčil co se stalo a pak se ozval jiný hlas.

„Zaplaťpámbu!" zvolal Bully. „Vy žijete..."

„S mrtvolama by sis tak nepokecal," zapištěl do toho Gucky. „Ale i mně dělá dobře, že tě slyším. Kde vězíte?"

„Zaměřujeme vás. Jste asi čtyři světelné týdny od nás. Za deset minut jsme u tebe."

„Fajn. Hlavně že jste nás našli. Zásoba vzduchu nám stačí ještě na patnáct hodin."

„Přecházíme do lineárního letu. Takže za deset minut jsme tam!"

Byly to dlouhé minuty.

O pět minut delší, než by bylo nutné...

Čubaj a Gucky se už do vřetenovité lodi nevrátili. Robot, kterého tam zanechali, se z posledních se doplazel do velínu

a aktivoval mezihvězdný pohon. Sám pak zůstal nehnutě stát, protože mu došly zásoby energie.

Gucky a Čubaj pocítili trhnutí lodi.

„Pozor! Ono to letí!"

„Ten zatracenej robot! Sakra, měli jsme ho zničit!"

Gucky sáhl Afričanovi na ruku. (

„Honem pryč! Nesmíme změnit pozici, nebo nás Bully nenajde!"

„Ale co ta loď...?"

„Není důležitá! Rychle teleportuj zpátky na starou pozici!"

Když rematerializovali, vřetenovitá loď už byla jenom bodem na Černé obloze. Pak zmizela mezi hvězdami.

„A hotovo," zabručel Čubaj. „Rhodana by ta loď a její pohon určitě zajímaly. Zdá se, že máme v Galaxii další říši, o které nic nevíme."

„Galaxie je velická, známe jenom její část. Ale nejdřív nás musej zajímat molkeksoví cizinci. Pak tihle roboti."

„Pokud je ještě někdy najdeme."

Odmlčeli se.

Po dvou minutách se ve sluchátkách ozval Bully: „Tak kde trčíte? Nikde žádná loď!"

„Uletěla, Bully," odpověděl Gucky. „Museli jsme vystoupit. Už nás vidíš?"

„Já ne, ale vy byste už pomalu mohli vidět AMARILLU."

Spatřili ji o několik vteřin později a hned nato teleportovali.

Bully překonal počáteční dojetí ze shledání s Guckym.a mlčky naslouchal Čubajově vyprávění. Společně docházeli k zá-

věru, že se teleporteři skutečně dostali do buněčné struktury molkexu a že měnili velikost.

„Ale co to zvíře, co jsme ulovili a snědli?“ zeptal se Gucky. „Co to bylo?“

Čubaj se zašklebil.

„Asi mikrob. Možná bacil,“

Gucky po něm Šlehl zlostným pohledem.

„My jsme si upekli a snědli mikroba? Hrůza! Určitě to byl bacil spavý nemoci, protože jsem hned pak usnul!“

Bully se rozesmál. Po dlouhé době z nich spadlo všechno napětí.

-i- x ^

Šéfbilog Anders Nielson vstoupil společně s Rhodanem do nákladového prostoru, kde byl ubytován Červoun Petříček. Zapnuli symbolový transformer.

„Jsi mimo nebezpečí,“ řekl Rhodan monstróznímu spojenci. „Lodě tvých pánů obrátily a vrátily se do své soustavy. Neublížily nám.“

„Mám strach,“ odpověděl Petříček.

Rhodan tázavě pohlédl na Nielsona. Biolog pokrčil rameny.

„Zní to zvláště, když taková obří bytost mluví o strachu, pane, ale jeho reakce je pochopitelná. Nezná svobodu, Byl vždycky závislý na svých pánech. Kromě toho je mu jasné, že už vědí o jeho zradě.“

„Přesně tak,“ dodal Petříček.

„Nemusíš mít strach,“ konejšil ho Rhodan. „U nás jsi v bezpečí. Žádný z tvých pánů se nikdy nedostane k nám na Zemi, aby ti ublížil. Země, moje mateřská planeta, je dobře chráněná.“

„Jsou silní a chytří.“

„My také.“

Flotila už dávno prolétla centrem Galaxie a mířila ke vzdálené Zemi. Rhodan už také věděl, že Bully zachránil teleportery. Zmínka o vřetenovité lodi v něm probudila vzpomínku na Claudrinovo dávné hlášení. To bylo více než před dvěma sty lety...

Rhodan se rozhodl, že se jednou k tématu vřetenovitých lodí vrátí.

„Co navrhujete, doktore? Které klíma bude pro Petříčka nejvhodnější? Terrania?“

„To by šlo. Pokud Petříček nebude nic namítat, zařídíme mu bydlení v ZOO. Jsou tam vhodné prostory.“

Petříček byl uprchlík. Rhodan věděl, že se jeho vládci budou nějak revanžovat, ale nevěděl jak. S přímým útokem proti Zemi nepočítal.

Jak velká byla vlastně říše Petříčkových pánů? Patřily k ní světy, na kterých chovali kovobylinky a červouny? Byly někde v hlubinách vesmíru opevněné soustavy, uzavřené planety a energetické zábrany? Zakázané zóny?

To všechno byly otázky, na které neznal odpověď. Důležité bylo pouze jedno - najít prostředky, jak zničit molkexový pancíř. Dokud to nebylo možné, protivník zůstane neporazitelný.

„O čem přemýšlíš?“ zeptal se ho Petříček.

Rhodan se usmál.

„O mém a o tvém osudu. Když si navzájem pomůžeme, zůstaneme svobodní - i tvůj národ bude jednoho dne svobodný. Možná, že dokonce uzavřeme s tvými vládci mír. Chtějí molkex. Možná se dohodneme. Ale možná, že ho budeme vyrábět i my. Už známe jejich tajemství.“

„Mám strach,“ zopakoval Petříček. Potom se zeptal: „Jaký je tvůj domov? Tvá Země?“

Rhodan se znovu usmál.

„Země je nádherná planeta. Ta nejkrásnější ze všech."

Rhodan kývl na červouna a opustil hangár.

„Co vy na to, doktore?"

Anders Nielson si pohladil bradu.

„Spolupracuje pozitivně, ale jsem si jist, že nám neříká úplně všechno. Možná to dělá podvědomě, protože je ještě velmi mladý. Rozumějte mi dobře, pane! Petříček ví hodně, ale neví, že to ví. Chápete?"

„Jistě. Dokonce velmi dobře. Musíme probudit jeho vzpomínky."

„Pak možná objasníme některá tajemství jeho vládců. Navíc jsem přesvědčen, že jsme objevili jenom nějakou jejich okrajovou oblast a nikoliv mateřskou soustavu. Ta leží skryta kdesi daleko na východě Galaxie. Určitě je dobře zabezpečena."

Když prošli chodbou a zabočili, rozsvítil se před nimi monitor palubního komunikátoru a pak se ozval hlas velitele Kurse Dantura: „Kapitán lodi pro Perryho Rhodana! Prosím, hlase se!" Rhodan zmáčkl tlačítko.

„Tady Rhodan. Co je?"

„Volá AMARILLA, pane. Teleporteři vám chtějí podat hlášení."

„Kdy mohou dorazit na palubu?"

„Během několika minut."

„Dobře, čekám na ně."

Když se o něco později Rhodan vrátil do své kajuty, teleporteři tam už na něj cekali. Zatímco Čubaj podával hlášení, Gucky vesele hopsal na Rhodanově lůžku.

„Máš aspoň umyté nohy?" zabručel Rhodan.

Gucky pobaveně vycenil hlodák.

„Nemám, Perry! Já si je nikdy nemeju, protože je nepoužívám!"

Rhodan proti takové logice nic nenamítal a usmál se. Byl rád, že jsou oba zpátky. Vyslechl Čubaje a potom mu položil několik otázek.

„Jste přesvědčen, Rasi, že vřetenovitá loď nemá nic společného s molkexovými cizinci?"

„Zcela určitě, pane. Ani stopa po moikexu. A pak taky ten pohon. Ve strojovně to vypadá, jako by někdo vymontoval agregáty."

„Žádné konvertory nebo reaktory?"

„Nic, pane."

„Že by...?" zamyslel se Rhodan a upadl do hlubokého zamyšlení. Marně však vzpomínal. Neznal žádnou civilizaci s podobnými pohonnými soustavami. Bylo to podle všeho skutečně tak, že v této části Galaxie patrně existovala další neznámá civilizace.

„Možná, že se s nimi jednou znovu setkáme," řekl pak. „Momentálně však máme jiné potíže. Molkexové cizince. Už jsme s nimi navázali první kontakt, bohužel však jenom v boji. My nevíme kdo jsou, oni nevědí, kdo jsme my. První partie skončila nerozhodně. Ale my máme Petříčka! Ten je naším trumfem. Až ho vložíme do hry, cizinci budou muset přiznat barvu."

„Kdy to bude?" zeptal se Čubaj.

Rhodan na něj zkoumavě pohlédl.

„Brzy, Rasi, velice brzy, obávám se. Bude záležet na vědcích. Možná, že si Petříček vzpomene na všechno, co ví. Myslím, že na to nebudeme muset čekat dlouho. Strach toho chudáka je naším spojencem."

Rhodan se uvelebil v křesle.

Problémy s molkexovými cizinci byly vážnější než by se na první pohled zdálo. Nikdo neznal jejich mentalitu, ale jistě nebyli měkcí, když dokázali kvůli molkexu obětovat celé planety. Určitě nebude lehké přimět je k rozumu.

„Budu si s vámi muset ještě jednou popovídat," řekl nakonec. „Teď mě, prosím, nechtě o samotě. Musím přemýšlet a odpočívat. Totéž se týká i vás. Je právě odpočinková perioda." Čubaj vstal a společně s Guckym odcházeli.
Mysob se ve dveřích ještě otočil a dodal: „Mejt si nohy, pchá! Kdo to kdy slyšel?"
Pak už jenom stačil uhnout letícímu polštáři...

Clark Dar!toň DRUHÉ IMPÉRIUM

- ROMÁNY SE ŠŤASTNÝM KONCEM

Edice Perry Rhodan, sv. 163

Z německého originálu Das zweite Impérium,

vydaného nakladatelstvím Verlagsunion Erich Pabel-Arthur Moewig KG

v Rastattu roku 1985, přeložil Jaroslav Ku tak.

Vydal fako svou tisící pětistou padesátou čtvrtou publikaci

IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1, roku 1998.

Odpovědny redaktor Josef Frais.

Výtvarný redaktor Jan Přibík.

Vytiskl Mír, a. s., Přátelství 986, Praha 10-Uhřetěves. Vydání první. Tematická skupina 13/34.